Ч. 232. Субота 26 (13) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Засїданє палати послів і палати панів. — Конвент сеньорів. — Війна на Балканї.

На засїданю палати послів в середу в дальшій части другого читаня закона про епідемії говорили пп. Фарнер (нім. роб. ст.) і Шагерль (соц. дем.)

По сконченю дискусиї відчитано інтерпеляциї і внесеня.

Між інтерпеляциями була інтерпеляция всіх ческих сторонництв в справі замкненя ческої народної школи ім. Коменского у Відни. Підчас читаня тої інтерпеляциї з ґалериї кинули на салю картки з протестом против замкненя сеї школи і з домаганєм отвореня єї. Коли служба хотїла усунути з ґалериї людий, що кидали ті картки, головно жінки, ческі посли запротестували голосно против того, а нїмецкі посли домагали ся усуненя демонстрантів з ґалериї. Потім в друге кинули з ґалериї картки. Віцепрезидент Кончі загрозив опорожненєм ґалериї. Ческі посли кричали: Тьфу! — нїмецкі посли рівнож кричали.

По відчитаню інтерпеляциї роздали ся оплески серед ческих послів і серед ческої публики на ґалериї. Нїмецкі посли домагали ся опорожненя ґалериї.

Віцепрезидент велїв опорожнити ґалерию та замкнув засїданє.

Президент, отворивши в середу засїданє палати панів, повідомив палату, що в єї імени переслав бажаня з нагоди заручин арх. Мехтильди зн. Чарторискім, потім присьвятив згадку помершим членам палати панів, між иншими Ст. Баденїови.

Бл. п. С. Баденї був чоловіком визначним в публичнім житю — говорив президент. — Єго смерть се велика страта для Галичини і держави. Тїшив ся великим довірєм цісаря, а відзначав ся незвичайною енерґією і здібностями.

Потім відбув ся вибір членів делеґациї. З Поляків вибрано: дра Єнджейовича і ґр. Водзїцкого, заступником дра Тхожнїцкого.

В середу в полудне відбула ся нарада провідників клюбів під проводом дра Сільвестра в присутности премієра ґр. Штірка і міністра скарбу Залеского. На запит посла Немеца, чи прийде до обговореня заграничної ситуациї, відповів ґр. Штірк, що готовий підчас буджетової дискусиї відповісти на інтерпеляцию внесену до него в справі заграничного положеня.

Потім рішено, що розпічне ся перше читанє буджету разом з нарадами над замкненєм рахунків за 1911 р. Дискусия буде вести ся в пятницю, понедїлок попол., второк, середу, а на случай потреби і в четвер. Слїдуюче пленарне засїданє має відбути ся 6-го падолиста. Підчас нарад делеґаций мають відбувати ся що найбільше два повні засїданя палати тиждневo. Прочий час має бути для комісий, передовсім буджетової.

Правительственні предложеня передасть ся комісиям без першого читаня. Вибори до делеґаций відбудуть ся зі второк на окремім вечірнім засїданю 29 с. м. По першім читаню буджету стане на дневнім порядку закон про знесенє числової льотериї.

Презес торговельної комисиї, вибраної з польского кола, п. Козловский скликав в середу засїданє сеї комісиї в справі підприняття акциї для зарядженя недостачі кредиту, котра вже від довшого часу дає ся відчувати. На се засїданє прийшли пп. Козловский, Стесдович, Штайнгава, Анґерман і Левенштайн.

Презес заявив, що комісия робила все, що було в єї силї, щоби уздоровити кредитові відносини. Позискала взглядно корисне управильненє будівельного кредиту та зробила пресию на Австро-Угорский Банк, але доси не видно зміни в поведеню сего банку. Відносини в краю все прикрійші, запротестовано богато векслїв і побоюють ся, що ся криза може перемінити ся в катастрофу. На пропозицию презеса ухвалено удати ся безпроволочно до міністра Залеского з просьбою, щоби схотїв інтервенювати в Австро-Угорскім Банку, щоби забезпечити виконанє обітниць, пороблених в лїтї.

2)

З кавказких споминів.

(З російского — Ф. Толстого).

(Дальше).

Рудий Татарин увійшов до середини, сказав щось, може який проклін і оперши ся о одвірок, задержав ся. Бавив ся своїм кинджалом і дивив ся боком як вовк на Шіліна. Не так другий Татарин: легко, звинно увійшов до шопи, приступив до Шіліна, поклепав єго по рамени, прикучнув на земли і почав щось по татарски оповідати, при чім то моргав очима, то прицмокував і повтаряв часто слова:

— Харашо Урус! (Добре Росиянине!)

На жаль Шілїн нїчого не розумів з єго говореня і лиш просив:

— Пити дайте, дайте води!

Чорний Татарин сьміяв ся.

— Харашо Урус — і дальше оповідав.

Шілїн показав руками і устами, що хоче пити.

Вкінци зрозумів єго Татарин. Голосно засьміяв ся, виглянув на подвірє і крикнув:

— Діна!

Хороша, делїкатна, може тринайцятьлітна дівчина, подібна з лиця до чорнявого Татарина, надбігла на єго поклик. Видко, що то була дочка. Она мала також чорні очи і милї черти лиця. Єї одяг складав ся з синої сорочки з широкими рукавами, без пояса. Рубець, перед сорочки і рукави були обшиті червоною стяжкою. Мала штани і черевики, а по них другі, більші з високими запятками; на шиї висїло кілька низок самих піврублівок. Голова не була прикрита, коси чорні, а в них стяжка з монетами і срібний рубель.

Отець щось їй розказав. Она побігла і вскорі вернула з малим, бляшанним збанком назад. Подала Шілїнови воду, сїла на пяти і так зігнула ся, що колїна стояли майже висше плечий. Так сидїла з широко отворенними очима і дивила ся на Шілїна, як на дику зьвірину, коли він пив воду.

Шілїн віддав її збанок. Як дика коза відскочила від него. То бавило єї вітця. Він післав єї ще кудись. Взяла збанок, побігла і принесла прісного хлїба на округлїй дощці, сїла знов як перше, зігнула ся і дивила ся заєдно на Шілїна.

Татари відійшли і двері замкнули ся знов. Вскорі прийшов Наймит до него і крикнув:

— Гей, пане, гей!

І він не умів по російски. Однако Шілїн зрозумів, що він кличе єго кудись іти.

Шілїн спробував іти з дибами, штильгував, не міг добре ступати і мусів на бік ставляти ногу. Ногаєць вивів єго з шопи. Він побачив татарске село, десять домів і мошею зі струнким мінаретом. Коло одної хати стояли три осїдлані конї. Хлопці держали їх за поводи. З тої хати вибіг скоро чорнявий Татарин і і почав махати Шілїнови рукою, аби ішов до него. Він сьміяв ся, говорив щось своєю мовою, обернув ся і знов щез в дверех.

Шілїн війшов до хати. Хороша комната, стїни гладко вимащені глиною. Вздовж передньої стїни лежали пухкі подушки, бічні стїни були обвішані дорогими диванами, а на диванах висїли рушниці, пістолети, шаблї, всьо в срібній оправі.

Коло одної стїни стояла мала низька печ. Помоста не було, однако земля була чистенька як стіл; цїла перша половина була застелена коцом, а на нїм були розпростерті дивани, на котрих лежали подушки.

На диванах сидїли в самих черевиках, без верхних, більших, Татари: чорнявий, рудий і три гості. За плечима у кождого лежала мягка подушка, перед собою на малїй дощинці мали пшоняні пляцки, розтоплене масло в мищині і татарске пиво — буза — в збанку. Їли руками, їх пальцї були замащені.

Чорнявий підняв ся і велїв посадити Шілїна побіч, але не на диванї, а на самій земли: відтак сїв знов на своє місце і частував своїх гостий пляцками і бузою. Наймит показав Шілїнови місце, де має сїсти, стягнув свої капцї і поставив їх до ряду з черевиками инших і сїв на коци коло господаря. Єму аж слина текла, коли бачив, як они їли.

Коли Татари з'їли пляцки, зявила ся господиня в такій самій сорочці, як єї дівчина;

П. Штайнгавз поставив внесене в справі підвижки о 30—40 прц. дотації для зарібкових і господарских стоваришень в Галичині. Домагав ся, щоби в послідних місяцях року не виповідати ескontового кредиту для тих інституций, вкінци щоби Союзови земельних властителів у Львові підвисшити дотацию о 200 тисяч корон.

Вчерашні вісти з турецких жерел о поражці Болгар під Кіркклісою були не лише передчасні, але — як тепер показує ся — неправдиві. Болгари бо по завзятів борбі займили Кірккліссу і армію турецку взглядно єї праве крило відкинули на полудневий захід о 25 кільометрів від Кіркклісе. Подробиць тої великої битви поки що нема, однако вага єї для воюючих сторін дуже значна. Дуже суперечні вісти наспіли від Куманова. Турки доносять, що розбили Сербів і виперли їх аж на сербску границю, а з Білграду доносять, що Серби побили Турків, які утікли до Скоплія, а сербскі войска займили Куманово. Нині здаєть ся буде вияснена та суперечність.

„Neue Freie Presse“ містить такі замітки з приводу послідних битв на балканьскім терені війни: З поля війни доносять тепер про три важні події: початок турецкого відпору на болгарску офензиву на просторони Адриянополь-Кірклісе та занятє Пріштіни і Новібазару Сербами.

Як каже офіцияльне донесенє з Царгорода, то турецкі войска, що стоять над Маріцою, почали посувати ся до Адриянополя. Почав ся похід до битви. Притім їх передні войска, що маширують на Адриянополь, стрінули ся з болгарскими, які наступають на Мустафа пашу і долину Тунджи. Рівночасно також турецкі войска, що стояли залогою в Адриянополи, мали випасти з кріпости. Вивязала ся битва, яка після царгородских телеґрам випала користно для Турків. По турецкій стороні в сїй битві не взяла ще участи головна сила; она ще щойно готовить ся до воєнного маршу. Турки мусять мати готову головну масу свого войска на всхіднім крилї, щоби могли виступити з достаточною силою против болгарского войска, котре йде з двох сторін на Кірклісе. І тут почала ся також битва, яку вели (подібно коло Адриянополя) лише передні сили обох противників. Сї битви се лише вступ до головної розправи. (Як звістно битва під Кіркклісою вже програна Турками. — *Ред.*)

На македоньскім операцийнім воєннім поли удало ся сербским войскам, що ділають коло Куршумле, заняти Пристину. Серби тим без сумніву осягнули успіх. Припускаючи, що в найблизшім часї відбуде ся велика битва коло Куманово, сербске войско, яке стоїть коло Приштини (отже на правім боці того простору), найшло ся би в прикрім положеню.

Коли би Турки коло Скоплїє схотіли йти офензивою, то они мусїли би сербскі войска, що йдуть від Куршумле на Притину, держати здалека від Скоплія. Нині ще не знати, чи зібране коло Пристини сербске войско буде могло без перешкоди маширувати до Куманово, віддалене 70 клм., бо против Сербів стоїть 20 тисяч Турків. Ся обставина, що турецка вардарска армія доси не виступила офензивно, каже здогадувати ся, що она взагалї буде поводити ся дефензивно.

В новобазарскім Санджаку обсадили Серби місцевість Новібазар. Сим улекшило ся спільне ділане сербско чорногорских войск, що находять ся в Санджаку. По друге се здобутє становить важну точку опертя на всякий можливий случай, що Серби будуть мусїли боронити ся перед пізнїйшою турецкою офензивою.

Köln. Ztg.“ одержала від свого кореспондента в Старій Заґорі в Болгариї телеґраму, в якій стверджує ся, що Болгари при однім зі зловлених невеликих турецких відділів знайшли кореспонденцию, яку ведено з головною командою в Адриянополи. Виходить з неї, що команданти висунених наперед турецких відділів просили, щоби прислано їм гармати, а потім завернули се домаганє, стверджуючи, що напір Болгар занадто сильний та що треба сконсиґнувати артилерию в Адриянополи.

Специяльний кореспондент „N. fr. Presse“ з головної кватири болгарской армії доносить, що Болгари борють ся з надзвичайною відвагою та що в дотеперішних стрічах переважно атакували баґнетами, не використуючи як слїд стрільного оружия. Тим поясню ся велика скількість ранених жовнїрів.

голову мала заслонену хусткою. Забрала що не доїли і поставила перед гостий мидницю і воду в збанку з вузкою шийкою. Татари обмили собі руки, зложили їх і повклякали до молитви.

По молитві наступила коротка нарада. Відтак почав один з Татарів - гостий говорити до Шіліна по росийски.

— Тебе — сказав — взяв в полон Казі Мугамед — і показав на рудого Татарина — а Абдул-Мурад відкупив тебе. — При послідних словах показав на чорнявого.

— Тепер Абдул-Мурад єсть твоїм паном. Шілїн не відзивав ся.

Тепер знов почав говорити Абдул-Мурад, показував на Шіліна і повтаряв часто слова:

— Вояк Урус, хорошо Урус?

Відтак відозвав ся товмач:

— Він позваляє тобі писати до дому, аби прислали за тебе викуп. Скоро дістане гроші, пустить тебе на волю.

Шілїн подумав і спитав:

— А кілько викупу хоче?

Татари нарадили ся і відтак сказав товмач:

— Три тисячі рублів.

— Ні — відповів Шілїн — так богато не можу дати.

Абдул зірвав ся з місця, почав вимахувати руками і говорити до Шіліна. Єму здавало ся, що Шілїн розуміє. Відтак спитав знов товмач:

— А кілько ти даш?

— Пятьсот рублів.

Знов розпочала ся жива розмова між Татарами.

Дрожачи з гніву став Абдул кричати на рудого. Але той лиш прижмурив очи і цмокнув.

Вкінци втихомирили ся а товмач сказав:

— Пятьсот рублів викупу за мало. Пан сам заплатив за тебе двіста рублів. Тілько був єму винен Казі Мугамед. Замість гроший взяв тебе. Три тисячі рублів; з того не можна нічого опустити. А як не хочеш платити, то тебе набють нагаями і вкинуть в яму.

— Е — подумав Шілїн — тут було би зле бути боягузом. — Він встав і сказав до товмача: Скажи єму, що не дістане нічого, коли гадає, що зуміє мене застрашити. Не буду навіть писати за грішми. Я перше не бояв ся вас, не бою ся і тепер.

Товмач оповів їм то і всі стали знов говорити і радити ся.

Они довго спорили. Вкінци підняв ся чорнявий і приступив до Шіліна.

— Урус — сказав. — Ти джіґіт, джіґіт з тебе Урус. — Джіґіт означає в їх бесїдї хороброго чоловіка. Він засьміяв ся і сказав щось до товмача, а той обернув ся до Шіліна зі словами:

— Маєш дати тисяч рублів.

Шілїн стояв на своїм.

— Більше як пятьсот рублів не дам. Як мене убєте, то й того не дістанете.

Татари говорили зі собою, вислали кудись наймита і дивили ся то на Шіліна, то на двері. Наймит вернув, а за ним появив ся грубий, босий, обдертий чоловік також в дибах.

— Ох — зітхнув Шілїн, п знавши Костилїна. Они й єго зловили. Они сїли побіч себе і почали собі оповідати, що з ними стало ся, а Татари мовчали і придивляли ся їм. Шілїн оповів перший, як єму пішло, а Костилїн сказав, що єго кінь не міг бічи, а рушниця випалила і що як раз той Абдул дігнав єго і взяв в полон.

Абдул підняв ся, показав на Костилїна і щось сказав. Товмач пояснив їм, що мають того самого пана. Хто постарає ся скорше о гроші, той скорше буде на волї.

— Диви ся — сказав відтак до Шіліна. — Ти гніваєш ся, а твій товариш цілком спокійний. Він написав до дому і єму пришлють пять тисяч рублів. Тому будуть єго добре кормити і ніхто не сьміє зробити єму кривды.

Шілїн відповів:

— Мій товариш може робити що хоче. Він імовірно богатий, а я ні. Що я сказав, при тім стою. Можете мене убити, то не поможе вам нічого, о більше як пятьсот рублів навіть не пишу.

Всї мовчали. Нараз підняв ся Абдул, взяв в руку малу скринку, витягнув з неї перо, кусник паперу і чорнило, положив то всьо перед Шіліна і сказав:

— Пиши!

Заявив, що пристає на пятьсот рублів.

— Зараз — відозвав ся Шілїн до товмача — скажи єму, аби нам давав добре їсти, одїж і чоботи як годить ся. Також нехай лишить нас разом, аби нам не кучило ся, та нехай здойме з нас диби. — Сказавши то, поглянув господареви в лице і засьміяв ся. Той засьміяв ся і собі, вислухав єго бажаня і відповів:

— У мене буде дуже добре. Кождий дістане черкеску (кафтан) і пару чобіт, будете одїті як пани. А будете їсти як князї. А хочете бути разом, то можете мешкати в шопі. Лиш диб з вас не можу здоймити, бо ви могли би легко утечи. Але на ніч буду вам їх здоймати. — Потім встав, поклепав Шіліна по плечи і сказав: — Ти добрий, написав і я добрий. Шілїн написав лист і їх обох з Костилїном відведено до шопи, принесено їм кукурудзяної соломи, збанок води, хліба, дві черкески і дві пари старих вояцких чобіт. Они певно були зняті з убитих вояків. На ніч знято їм диби і заперто в шопі.

III.

Так пережив Шілїн зі своїм товаришом цілий місяць. Господар був все вдоволений.

— Ти Іван, добрий — я Абдул добрий, Але він їм давав зле їсти. Їм давано лише прісний хліб з пшона, а не раз то й сире тісто.

Костилїн написав ще один лист до дому. Він ждав на присилку гроший і нудив ся. Цілими днями сидів в шопі і числив коли повинен надійти лист або спав. Але Шілїн думав:

— Звідки возьме мати тільки гроший для мене? Она й так жила майже лиш з того що я їй присилав. Мусить дати послідне, аби зібрати пятьсот рублів. Як Бог дасть, увільню ся сам з неволї.

І він ходив по селї, свистав пісоньки, абс сидів в шопі і займав ся ручними роботами: то ліпив з глини люльки, то плів з лозини коші. Бо він знав ріжні ремесла.

Раз виліпив ляльку і поставив єї на даху. Она мала ще руки і ноги і мала татарску сорочку на собі.

Татари несли воду. Дочка господаря, Діна побачила ляльку і прикликала другі Татарки. Они поставляли збанки на землю, приглядали ся ляльці і сьміяли ся.

Шілїн здоймив ляльку з даху і хотів їм дати єї але они бояли ся єї брати. Він поставив ляльку назад на дах, пішов до шопи і уважав, що буде дальше.

Діна прибігла, оглянула ся, вхопила ляльку і утїкла.

На другий день раненько побачив, як Діна виходила з лялькою зі саклї. Она прибрала єї, колисала як дитину і співала татарску пісню, немов би хотїла єї приспати. Надійшла єї мати, стала на неї сварити, вирвала від неї ляльку а єї саму заставила до роботи.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, 25 жовтня 1912.

† **Григорий Цеглиньский**, вислужений директор руської ґімназиї в Перемишли, посол до Ради державної і член австрийскої делеґациї, член руско народних товариств, помер по довгій і тяжкій недузї у Відни дня 23 жовтня.

Покійник родив ся 9 марта 1853 року в Калуши, де его отець був маґістратским урядником з давного міщаньского роду. Втративши рано вітця, скінчив ґімназию в Коломиї і Станиславові головно з підмогою старшого брата Семена, що був народним учителем (молодший брат, Роман, з професором акад. ґімназиї у Львові), а відтак університет у Відни, де присьвятив ся науці клясичної фільольоґії під проводом таких знаменитостий, як Гартель, Ґомперц і ин. і славяньских язиків у проф. Мікльошича. Скінчивши університетскі науки, став він 1879 р. заступ. учителя в рускій акад. ґімназиї у Львові, а в 1880 дійстним учителем сеї ґімназиї. Вже в р. 1888 іменувало его Міністерство управителем самостійних кляс рівнорядних руских в перемиській ґімназиї. Коли ж в 1895 р. з сих кляс утворено окрему руску ґімназию, став він першим еї директором і на сім становищі оставав аж до переходу на емеритуру перед двома роками. Яко професор і директор визначав ся Цеглиньский основним знанем заводовим і педаґоґічним і широким образованем і здобув собі повагу в педаґоґічних кругах знанем, тактом, зрівноваженем і любовю молодежи.

Покійник не обмежив ся однак лише діяльностю на учительскім і педаґочічнім поли, але положив немалі заслуги також на рускій народній ниві. Ще в ґімназиї в Станиславові розбудив в нім его професор пок. Евген Желехівский, народолюбиво духа, а в часі університетских наук був він членом акад. тов. „Січ“. Опинившись у Львові на становищи професора акад. ґімназиї, війшов він в громаду тутешних Русинів народовців і заняв в громадскій роботі скоро визначне місце. Товариство „Руска Бесіда“ повірило єму в 1882 р. становище референта „Руско-народного театру“, а на тім поли він не тілько положив значні заслуги коло зорґанізоване нашого театру під умілою управою Гриневецкого і Біберовича, але й сам почав писати драматичні твори, котрими збогатив наш театральний репертуар.

Крім комедий писав покійник також новелї і повістки а протягом двох років займав ся також редакцию лїтературно наукової часописи „Зоря“, де поміщував також критичні розвідки про „Шевченка й его сучасну критику“, про Маркіяна і Володимира Шашкевича п. з. „Отець і син“ і про „Юрія Гординьского Федьковича“.

Крім того трудив ся Цеглиньский також над рускими шкільними учебниками.

В 1907 р. вибраний в перемиско-добромильскім (61) округї послом до державної ради, здобув собі там відразу визначне становище своїм знанем і вимовою і двічи справував становище в австрийскій делеґациї. — Вічна Покійному память!

— **З сумних американьских новин.** Недавно засудив суд присяжних в Саскатунї на смерть Василя Іванюка, за поповнене ним убийство. Засуджений, що підчас розправи виглядав крайно зломаним на души і тілї, сказав до засуджуючого судиї, через товмача, що один зі сьвідків, а іменно молода дївчина сьвідчила против него ложно. Він вправді стріляв до убитого, але не з наміром его убити. Засуд має бути виконаний 28. січня 1913 року. З огляду на молодість засудженого, як також з огляду на его правдивий жаль, іза поповненого злочину трибунал судиів поручив его ласці висшої інстанциї. — Без ніякої причини застрілив у Кенорі в Онтеріо Михайло Майланчук семилїтну дочку свого господаря М. Шіського і убив еї на місци. Убийник, сейчас по споненю злочину утік, але поліция вже впала на его слід. — В дистриктї Рейн, недалеко Йорктону, в провінциї Саскачеван бавили ся діти Петра Біловуса набитою стрільбою. Несподівано она вистрілила і положила трупом 9-лїтного сина згаданого фармера, а семилїтного тяжко покалїчила, однак є надія, що подужає. — На Сент Мерис Род найдено тїло Онисима Кардинала, який мешкав в Сен Норберт, Ман. Слідство виказало, що умер він натуральною смертю на удар серця. Покійник на кілька день перед смертию пив, а притім як виказала обдукция, мав вже одно легке цїлком знищене сухотами.

— **Смерть через нечитку рецепту.** У Відни померла двомісячна дитина робітника Шірґоґеня через зажите фальшивого ліку. Дитині записав лїкар „calcium phosphoricum“, одначе рецепту зладжено так нечитким письмом, що фармацевт видав в аптиці „codein phosphoticum“, і від сего ліку дитина померла. „Calcium phosphoricum“ приміняє ся у дїтий против рахітіс, а „codein phosphoticum“ є ліком для старших против дразненя до кашлю. Против маґістра фармациї зроблено донесене до прокураториї. Єго вина полягає в тім, що нечиткої рецепти не повинен був видати згл. повинен був звернути ся по вияснення до лїкаря. Помимо великої вправи фармацевтів в читаню навіть нечитких рецепт, повинні лїкарі звертати увагу на читкість рецепт та не уживати до їх писаня особливо хемічних олївців.

— **Недуга российского царевича.** Єдиний син царя Николая II. осьмилїтний престолонаслїдник Алексaндер лежить тяжко недужий. Задля его нечайної недуги приспішено від'їзд царского двора зі Спали до Царского села. Через те, що рід і причину недуги ослонюють двірскі круги великою тайною, розійшла ся чутка, що причиною недуги не є „припадкове“ скалїчене, але зранене кулею революціонера в долїшну часть живота. З того, що до недужого покликано проф. Федорова, який є специялїстом до нирковых хоріб, вносять, що у царевича зранене легких. Вчерашний бюлетин зазначує віч лекшу як попередну і без болів. Уплив крови з лївого уда ще не зменшив ся, але майже не болить. Температура рано 38·3, пульс 134. Царевич Алексaндер є пятою дитиною царя, старші дїти є дочками.

Телеґрами.

Софія 25 жовтня. Заняте Кірккілїсси послїдувало о год. 11 рано. Турецкі войска в неладї уступили до Бунарчіссар, о 25 кільометрів на полудневий захід від Кірккілїсси, полишаючи одну скорострільну батерию, 10 возів з амуніцією, а крім того богато запасів амуниції і средств поживи.

Льондон 25 жовтня. „Times“ доносить з Софії: В середу значна часть другої болгарскої армії, вислана на побережа Чорного моря займила місто Васілїко.

Софія 25 жовтня. Вість о занятю Кірккілїсси викликала велике одушевлене серед населения. Устроєно патріотичні маніфестациї. Ударено в дзвони у всїх церквах. Місто удековано. Нинї має відбути ся заупокійне богослужене за погибших, а відтак за побіду Болгар.

Софія 25 жовтня. З Враниї наспіла вість урядова, що наст. сербскої армії займила вчера по відбитю сильного турецкого приступу місто Куманово. Вісти отже з Константинополя о поражці сербского войска під Кумановом суть неправдиві.

Білград 25 жовтня. По упертій і кровавій борбі під Кумановом, Турки в неладї відступили в напрямі Скоплія. Армія сербска є між Кумановом а Скоплїє. Куманово є в наших руках.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного, Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Ідьте, любчики в сьвіт, навчайтеся в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Зачківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові

улиця Ягайлоньска число 3

видае

Білети складані комбіновано-окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати
на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцію висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеграфічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недоцада. (Телефона ч. 527).